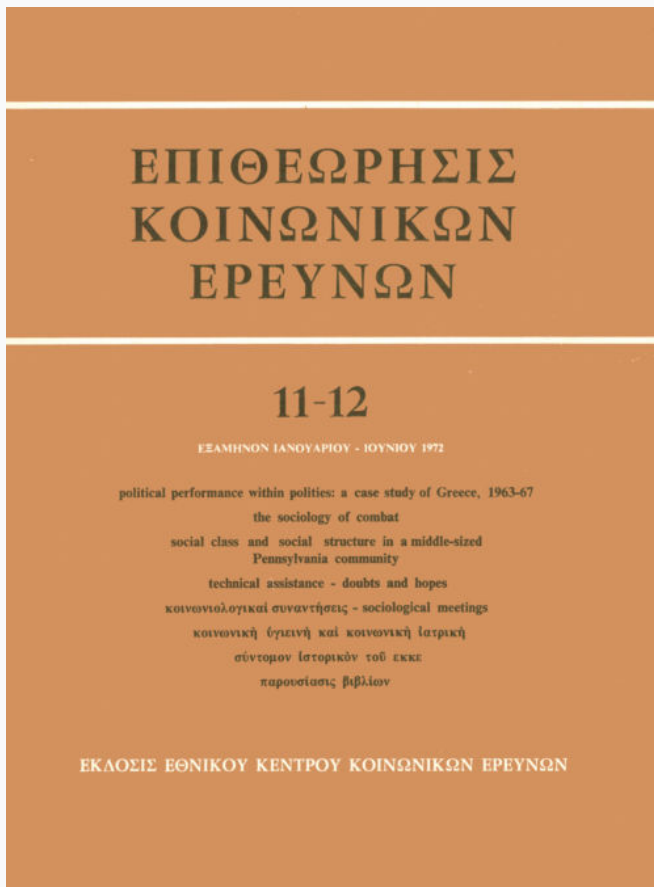

The Greek Review of Social Research

Vol 11 (1972)

11-12

Ο ρόλος του Υπουργείου Παιδείας και της Παντείου Ανωτ. Σχολής πολιτικών επιστημών εις την ίδρυσιν του ΕΚΚΕ

Ηλίας Δήμητρας

doi: [10.12681/grsr.278](https://doi.org/10.12681/grsr.278)

Copyright © 1972, Ηλίας Δήμητρας

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

To cite this article:

Δήμητρας Η. (1972). Ο ρόλος του Υπουργείου Παιδείας και της Παντείου Ανωτ. Σχολής πολιτικών επιστημών εις την ίδρυσιν του ΕΚΚΕ. *The Greek Review of Social Research*, 11, 48. <https://doi.org/10.12681/grsr.278>

ως επαγγέλματος, καταστάς βραδύτερον και πρόεδρος του οδοντιατρικού συλλόγου μεγάλης επαρχιακής πόλεως, απόφοιτος κάποιας τάξεως ελληνικού σχολείου και παλαιός κορυφός, ο οποίος ως μαθητή δημοτικού μου θεράπευσε το δόντι, παρήγγειλε δέ εις τήν βοηθόν του να τού δώσει τὸ μπουκαλάκι με τὸν «τοῦρο». «Τοῦρο» εἰς τήν περίπτωσιν ἦτο ἡ εὐγενής. Ἐνθυνοῦμαι τὴν λέξιν διότι με εἶχεν ἐντυπωσιάσει ἡ ὁρολογία καὶ διότι ἐνθυνοῦμαι τὴν ιδιότυπον γεῖθον τοῦ γραφειολογίου. β) «Νὰ δίδῃ ἱατρικὴν γνώμην ἐπὶ ἱατροδικαστικῶν ζητημάτων». Καὶ γ) «νὰ συσκέπτεται ἐν συλλόγῳ περὶ τῶν ὁποίων ἱατρικῶν ζητημάτων ἐπιτὼν ὁποίων ἴθελε κρίνει εὐλογον καὶ ζητήσῃ τὴν γνώμην του ἢ περὶ τῶν ἑσωτερικῶν γραμματείων». Ὅταν εἶχον τὴν τιμὴν τὰ προεδρεύσασα διὰ πρώτην φοράν τοῦ Ἀνωτάτου Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου, διαδόχου τοῦ Ἱατροσυνεδρίου, ἐδήλωσα ὅτι ἡ τιμὴ εἶναι μεγάλη, διότι προτάγματα τοῦ ἀρχαιότερου συλλογικοῦ συμβουλευτικοῦ ὄργανου τῆς Κυβερνήσεως εἰς τὴν χώραν. Ἐὰν ἐνθυνοῦμαι καλῶς ὁ κ. Λοῦρος ἦτο παρών εἰς τὴν συνεδρίασιν. Ἄς μοῦ συγχωρηθῇ ἐὰν ἔχω ἀρχίσαι νὰ λησμονῶ.

4. Ὁ σεβαστός μου κ. ἀκαδημαῖός ὑποστηρίζει, ὅτι ἡ Ἑλλάς εἶναι ὑπερήφανη, διότι «μετὰ διάταγμα τῆς Κυβερνήσεως τοῦ βασιλέως «Ὀθωνος» (τὴν ὁποίαν «Κυβερνήσαν ἀπετέλει οὐσιαστικῶς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἀντιβασιλείας», κατὰ φράσιν τοῦ Ν. Λαγαροῦ, καὶ τῆς ὁποίας μέλη ἦσαν τρεῖς βαναροὶ, μετὰ δύο ἀκόμη βαναροὺς ὡς πρόσθετα μέλη), πρώτη μετὰ τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν ἰδρύσας τὸ Ἱατροσυνέδριον. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ τὸν βάλω εἰς πειρασμόν. Τὴν ἰδρύσιν Ἱατροσυνεδρίου εἶχε προτείνει ἕνα εὐρὸ καὶ πολυπλήθειον πνεύμα—ὅπως εἶναι καὶ ὁ κ. ἀκαδημαῖός—καὶ κοσμοπολιτικὸν ταυτοχρόνως—ὅπως ὁ κ. Λοῦρος—ὁ μέγας γερμανὸς φιλόσοφος Gottfried Wilhelm von Leibnitz, ἐν ἔτει σωτηρίου 1680, διὰ μνημόνιον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὑποβάλει εἰς τὸν αὐτοκράτορα. Ὁ πειρασμός εἶναι ἡ ἀμφισβήτησις τῆς ἐπινοήσεως τοῦ ἱατροσυνεδρίου καὶ τῆς διὰ πρώτην φοράν ἰδρύσεως ἱατροσυνεδρίου ἀπὸ τῶν βαναρῶν ἐν Ἑλλάδι. Ἔχω σημειώσει τὴν ἐντέπισιν, ὅτι εἰς τὰ γεωμνημικά κρᾶτη εἶχον ἰδρῆθῃ πρὸ τοῦ 1834 Ἱατροσυνέδρια.

Θὰ με διηγεῖσθε ἰδιαιτέρως ἐὰν ἤμελλε τὸ σημεῖον τοῦτο ὡς παλαιὸς καθηγητῆς γερμανικοῦ πανεπιστημίου.

Ἀπὸ τὸ κείμενον τοῦ Leibnitz εἰς: G.W. Leibnitz, «Sämtliche Schriften», Dritter Band, 1680-1683, Leipzig, K. F. Koehler Verlag, 1938, σελίς 405. Ἄς ἐγγυητέραν παραπομπήν, τὸ ἔργον τῶν Howard E. Freeman, κλπ., «Handbook of Medical Sociology», τὸ ὁποῖον ἀναφέρω εἰς τὴν σελίδα 167 τῆς μελέτης.

Μετὰ μεγάλην τιμὴν
δικῶς σου

Λουκάς Π. Πάτρας

περὶ τὸ ἱστορικὸν τοῦ ΕΚΚΕ

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΝΤΕΙΟΥ ΑΝΩΤ. ΣΧΟΛΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΔΡΥΣΙΝ ΤΟΥ ΕΚΚΕ

Ἐλάβομεν τὴν κατεπύρη ἐπιστολήν τοῦ κ. Κώστα Παπαπάνου, τέως Διευθυντοῦ Ἀνωτάτης Ἐκπαίδευστος τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας. Ὁ ἀξιότιμος ἐπιστολόγραφος, ἀπὸ τῆς ὅς ἀνω θέσεώς του εἶχε πολὺ συμβάλει εἰς τὴν ἰδρύσιν τοῦ Κέντρου Κοινωνικῶν Ἐπιστημῶν (νῦν ΕΚΚΕ), ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας. Δικαιοῦται, λοιπόν, ἱκανοποιήσεως τὸ αἶτημα τοῦ κ. Κ. Παπαπάνου νὰ δημοσιεῖσθε τὴν ἰστίαν τοῦ ΕΚΚΕ. Τοῦτο πράττομεν, ἀναδημοσιεύσασα πρὸς τὸ παρὸν ἐν σύντομον ἱστορικόν, τὸ ὁποῖον εἶχε περιληφθῆ εἰς τὸ περιορισμένης κυκλοφορίας πρόγραμμα δραστηριότητος τοῦ ΕΚΚΕ τὸ παρελθόντος ἔτους 1971.

Ὡς πρὸς τὴν παρατήρησιν τοῦ κ. Κ. Παπαπάνου ὅτι μὴ κάποια ἀντίθεσις... ὑπάρχει μετὰ τῶν ὄσων γράφω εἰς τὸ πρῶτον τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ καὶ εἰς τὸν πρόλογον τοῦ βιβλίου μου σχετικῶς μετὰ τὴν ἰδρύσιν τοῦ ΕΚΚΕ, ἔχω νὰ παρατηρήσω τὰ ἑξῆς: Τὸ Κέντρον ἰδρῆθῃ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας μετὰ συμπαραστάσιν τῆς ΟΥΝΕΚΟ. Ἀλλὰ, ἐν ἑκ τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς, τὴν ὁποίαν μνημονεῖ ὁ κ. Κ. Παπαπάνου, ὁ τότε Πρύτανης τῆς ΠΑΣΠΕ καὶ τῶρα Ἀκαδημαῖός κ. Μ. Στασινόπουλος, ἐμερίμνησε διὰ τὴν κατόπιν ἐγκρίσεως τῆς Σχολῆς ἐγκαταστάσιν εἰς Γραφεῖον τῆς ΠΑΣΠΕ τοῦ ἀποσταλέντος κατὰ τὸ 1967 ὑπὸ τῆς ΟΥΝΕΚΟ γάλλου ἐπιμετοργνῶμος, Καθηγητοῦ τῆς Κοινωνιολογίας κ. Henri Mendras καὶ τῆς γραμματέως-μεταφραστῆς, τὴν ὁποίαν διεθέσεν εἰς αὐτὸν ἡ Ὑπηρεσία Τεχνικῆς Βοηθείας τὸ τότε Ὑπουργεῖον Συντονισμοῦ. Ὁ κ. Μ. Στασινόπουλος παρεχώρησεν ἐπίσης εἰς τὸν κ. Η. Mendras ὄρας διδασκαλίαν τῆς Κοινωνιολογίας εἰς τὴν ΠΑΣΠΕ καὶ ἐνέκρινε τὴν διεξαγωγὴν ὑπὸ τοῦτο ἐρευνῆς κοινῆς γνώμης μετὰ τὸν φοιτητῆν τῆς ὅς ἀνω Σχολῆς.

Ἐκ τῶν γραμῶν τοῦτο, μετατραπέντος εἰς ἄτυπον κοινωνιολογικὸν σπουδαστήριον, ὁ κ. Η. Mendras ὄργωνσε μαθήματα καὶ εἰς ἄλλα Ἀνωτάτα Ἐκπαιδευτικά Ἰδρύματα, ἐπίσης δὲ σεμινάρια καὶ ἐρεύνας μετὰ συνεργασίαν ἑθελοντῶν φοιτητῶν καὶ νέων ἐπιστημῶνων ἐνδιαφερομένων διὰ τὰς κοινωνιολογικὰς ἐπιστήμας καὶ ἐρεύνας καὶ ἔχοντων ὡς ἐπικέντρον τὴν ΠΑΣΠΕ. Ὑπ' αὐτὴν τὴν ἐννοίαν ἔργαται εἰς τὸ βιβλίον μου ὅτι ἡ συμβολὴ τῆς ΠΑΣΠΕ εἰς τὴν ἰδρύσιν τοῦ ΕΚΚΕ ὑπῆρξεν ἀέμιμος ἀλλὰ οὐσιαστικῆ, δηλαδὴ ἀνεπίσημος ἀλλὰ ἀφρασιτικῆ. Πράγματι, πρῶτον συνεργάται τοῦ ΕΚΚΕ ὑπῆρξαν νέοι ἐπιστήμονες, ὡς καὶ φοιτητὰ καὶ φοιτήτριαι, τοὺς ὁποίους εἶχε συγκεντρώσει εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς ΠΑΣΠΕ ὁ προαναφερθεὶς γάλλος κοινωνιολόγος, ὁ ὁποῖος ἀνεχώρησεν ἐξ Ἑλλάδος τὸ φθινόπωρον τοῦ 1958.

ΗΛΙΑΣ ΔΗΜΗΤΡΑΣ

Κόμης Δημητρά,

ἐγχαρίστῳ θεομτάτῳ γιὰ τὴν ἀποστολὴ τῶν ἐκδόσεων τοῦ ΕΚΚΕ (ὅλων δηλ. τῶν μέχρι σήμερα τευχῶν τῆς Ἐπιθεωρήσεως Κ.Ἐ. καὶ τοῦ βιβλίου σας «Κοινωνιολογία καὶ Κοινωνιογενετική Τῆς Διαδόσεως Τῶν Γνώσεων Διὰ Τῆν Ἀνάπτυξιν») καὶ σὰς συγχαρῶ ἐγκάρδια καὶ γιὰ τὸ δυό.

Γιὰ τὸ βιβλίο σας δὲν ἐπεκτείνωμαι σὲ τυπικὰς φιλοφρονήσεις, γιὰτὶ δὲν τὸ διάβασα, ἀλλὰ καὶ τὸ κυριώτερον γιὰτὶ κλήθηκε, καὶ μάλιστα μετέτω διακριθὲν ἀπὸ τοὺς πῶ ἐιδικοῦς, ἀπὸ τὸ σὺλλογο δηλ. τῶν Καθηγητῶν τῆς ΠΑΣΠΕ. Περιορίζομαι μόνον νὰ σημειώσω τὴν πλοῦσια βιβλιογραφία του καὶ τὶς πολλὰς του ὑποσημειώσεις, ποὺ ὀδηγοῦν στὸ συμπέρασμα μιάς ἀρετὰ πλατιάς καὶ στέρους θεμελιώσεως τῶν ἀποφράσων σας. Ὅσο γιὰ τὸ περιοδικό, σηματοδοτικὸν ἐπιτεύγμα τοῦ ΕΚΚΕ, πιστεύω πῶς, ἂν καθοδηγῶναι νὰ φιλοξενηε ἄρθρα καὶ μελέτες γύρω ἀπὸ ὅλους τοὺς κλάδους τῆς κοινωνιολογίας, θὰ ἐξελιχθεῖ σ' ἕνα μὲγάλον παράγοντα προαγωγῆς κ' ἀναπτύξεως τῶν κοινωνιολογικῶν σπουδῶν στὸν τόπο μας.

Ἐπιτρέψτε μου, ὅμως, μὲ τὴν εὐκαιρία τοῦτῃ, νὰ ἐπισηρῶ τὴν προσοχὴν σας σὲ μιά κάποια ἀντίθεση ποῦ, κατὰ τὴ γνώμην μου, ἐπάγξει ἀνίμωσα στὰ ὅσα γράφετε στὸ πρῶτο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ καὶ στὸν πρόλογο τοῦ βιβλίου σας, σχετικὰ μὲ τὴν ἰδέαν τοῦ Κέντρου. Στὸ περιοδικό γράφετε ὅτι ἀποφασιστικὰς παράγοντας στὴν ἰδέαν τοῦ στήθρα καὶ Πολιτεία καὶ ἡ ΟΥΝΕΣΚΟ, στὸ βιβλίο σας προβάλλετε τὴν (ἐμμεσο ἀλλὰ οὐσιαστικὴ) συμβολὴ τῆς ΠΑΣΠΕ).

Ἀνεξάρτητ' ἀπὸ ὅλα τ' ἄλλα, ὅπως ἐξέρετε, σύμφωνα με τὴν ἀρχὴ ἀντιδιαθέσεως ποὺ θεσπίσατὸ το προηγουμένον σύνταγμα, τὸ ἕνα ἐκπαιδευτικὸ ἴδρυμα δὲν εἶναι καμμιὰ δυνατότητα ἐπεμβάσεως στὴ λειτουργία καὶ στὴ δραστηριότητά του μάλῃ. Πολλὸ περισσότερο νὰ ὀργανώνωμαι ἀλλήματα κ.λ.π.

Ὅπως καὶ νὰ γινῇ, θὰ ἦταν πολλὸ χρήσιμο, νομίζω, νὰ δημοσιεύετε κάποτε στὸ περιοδικό τὸ ἱστορικὸ τῆς ἰδέανσεως τοῦ ἱδρυματός, ποῦ με «τὴν ἐπιπονητικὴν ὁμιλίαν του... ἐπίπεθον ὅλων τοῦς ἀντικειμένου τῆς ἐθνικῆς καὶ κοινωνικῆς κακοδαμονίας...» κ' ὠστόσο ἀντεξε, ὅστε νὰ βρεθῇ ἀργότερα «τὴν πρόβλεπον ὁμιλίαν».

Ἐάν πρότιν μάλιστα συμβολῆ μιάς τέτοιας μελέτης, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἱστορικὴ ἀλλοίωσι, σὰς πληροφοροῦ ὅτι οἱ πρῶτες προσπάθειες ἀρχίζουσιν ἀπὸ τὸ 1955, με τὸν De Bie (τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Λουβαίν) καὶ τὴν ἑτ' ἄρῃμ. 7458/14-1-1956 ὑπονοητικὴ ἀπόφασιν, ποὺ συνέστησε τὴν πρώτην ἐπιτροπὴν ἀπὸ τοῦς κ.κ. Γ. Πανταζή, Γ. Σακελλάρου, Α. Λιτζερόπουλο, Α. Δελβάνη, Π. Βάλληροδ, Στ. Καλοζερόπουλο, Μ. Στασινοπούλο, Κ. Παπαπάνο, με σκοπὸ «τὴν ὀργάνωσιν καὶ διεύθυνσιν τοῦ συσταθμομένου Ἑλλην. ΚΚΕ καὶ τὴν εἰσήγησιν ἐκάστου τῶν καταλλήλων μέτρων ὡς καὶ τὴν ὅλην παρακολούθησιν τῆς

ἀναπτύξεως τῆς διδασκαλίας τῶν κοινωνικῶν ἐπιστημῶν ἐν Ἑλλάδι...».

Ἡ Πολιτεία, λοιπόν, με τὴν ἐπιτροπὴν αὐτὴν, ἠκόρεσε, παρ' ὅλες τὶς ἀνομιλίας, (πολλὰ μπορεῖτε νὰ διαβάσετε στὰ πρακτικὰ τῆς Βουλῆς γύρω ἀπὸ τὴν ψήφισιν τοῦ ν.δ. 3998/1959) νὰ ἰδρῶσει τὸ Κέντρο καὶ νὰ τὸ παραδόσει, με τὸ πρῶτο του Δ.Σ., ἕναν ὀλοκληρωμένον ὀργανισμό (β.δ. 22-1/7-2-1961-18 Α) καὶ με νομοθετημένη τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ Κράτους νὰ ἐπιχορηγῆι τὸ Κέντρο ἀπὸ τὸν κρατικὸ προϋπολογισμό καθὼς καὶ με τὶς πρῶτες ἐγκαταστάσεις καὶ τὶς πρῶτες ἐπιστημονικὰς ἐργασίας. Μιὰ ἀπ' αὐτὰς εἶναι κ' ὁ Ἄτλας.

Βέβαια, ἡ σημερινὴ ἀνάπτυξιν τοῦ Κέντρου δὲν συγκρίνεται με ζεῖνθ τὸ 1962. Ὅμως θὰ συμφωνήσετε ὅτι ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ θεμελιώσιν του ἀποδείχθησαν ἀρετὰ καλὰς. Ἄλλωστε, στὸν τόπο μας, ὅπως εἴρηται θὰ διαβάσατε στὸ βιβλίο μου «Χρονικὸν-Ἱστορία τῆς Ἐκπαιδεύσεως» Ἄθῆρα 1970), φαίνεται πὺς εἶται θὰ πρέπει νὰ γίνεταί με τὰ ἀνώτατα πνευματικὰ ἰδρύματα.

Με θεομῶς χαμεταμῶς

Κώστας Παπαπάνος

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΚΚΕ

Τὸ Ἐθνικὸν Κέντρον Κοινωνικῶν Ἐρευνῶν (ΕΚΚΕ) ἀποτελεῖ συνέχαιαν καὶ διεκρυνισιν μιάς προσπάθειας ἡ ὅποια ἤρξε στὸ 1956. Τότε, κατόπιν αἰτήσεως τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ἡ UNESCO (Ὅργανισμὸς τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν διὰ τὴν Ἐκπαιδευσιν, τὴν Ἐπιστήμην καὶ τὸν Πολιτισμόν) ἀπέστειλεν εἰς τὴν χώραν μὲν γνωστὸν Βέλγον Κοινωνιολόγον κ. Pierre De Bie, Καθηγητὴν τοῦ Καθολικοῦ Πανεπιστημίου τῆς Λουβαίν, ὁ ὅποιος μετὰ σύντομον ἐπιτόπιον ἔρευναν ὑπέβαλεν ἔκθεσιν πρὸς τὴν UNESCO καὶ τὴν Ἑλληνικὴν Κυβερνήσιν συνηγορῶν ὑπερ τῆς ταχίας διαδόσεως τῶν κοινωνιολογικῶν ἐπιστημῶν, διὰ τῆς ἰδρύσεως ἑνὸς Κέντρου Ἐρευνῶν καὶ πολλῶν ἔδρων εἰς τὰς Ἀνωτάτας Σχολὰς.

Ὁτῶ, καθ' ὅλον τὸ ἀκαδημαϊκὸν ἔτος 1957-58 ἡ UNESCO διέθεσεν τὴν Ἑλλάδα (Διεύθυνσιν Ἀνωτάτης Ἐκπαιδεύσεως Ὑπουργεῖον Παιδείας) τὸν Γάλλον Ἀγροτικὸν Κοινωνιολόγον κ. Henri Mendras, με ἀποστολὴν νὰ συνδράμη τὴν Ἑλληνικὴν Κυβερνήσιν εἰς τὴν ἐπιτενεῖσιν τῶν στόχων τοῦ ὁποίους ὄριζεν ἡ ἔκθεσις τοῦ κ. Pierre De Bie.

Ὁ κ. Mendras ἔφερεν εἰς πέρας τὴν ἀποστολήν του καὶ ἔθεσε τὰς βάσεις τῆς ἰδρύσεως τοῦ Κέντρου Κοινωνικῶν Ἐπιστημῶν: ἐνεθάρρυνε τὴν Ἑλληνικὴν Κυβερνήσιν εἰς τὴν προσπάθειαν ταύτην, ἐδημιούργησεν ἕνα πρῶτον πυρῆνα ἐθελοντῶν κοινωνικῶν ἐρευνητῶν καὶ μαθητομένων σπουδαστῶν καὶ ἐδίδαξε τὴν κοινωνιολογίαν εἰς τὰς Σχολὰς Νομικῆς, ΑΣΟΕΕ, Ἀνωτάτης Γεωπονικῆς, Παντείου καὶ Ἀνωτάτης Βιομηχανικῆς.

Ἠκολούθησε, κατὰ τὸ 1958-59, ἡ ἀποστολὴ τοῦ Καθηγητοῦ κ. C. Heller, τῆς Ecole Pratique des Hautes Etudes Parisiennes. Ὁτοῦς ἠσυχολῆθη κυρίως με τὴν ὀλοκληρίσιν τῆς διαδικασίας ψηφίσεως τοῦ νομοσχεδίου περὶ ἰδρύσεως τοῦ Κέντρου Κοινωνικῶν Ἐπιστημῶν, ἡ ὅποια εἰς ἀρχαίαι με τὴν συμβολὴν τοῦ κ. Mendras.

Τελικῶς, τὴν 20ῃν Ὀκτωβρίου 1959 ἐδημοσιεύετο τὸ Ν.Δ. 3998, διὰ τοῦ ὁποίου συστατὸ τὸ Κέντρον Κοινωνικῶν Ἐπιστημῶν. Τὴν 22αν Ἰανουαρίου 1961 ἐδημοσιεύετο τὸ Β.Δ. 61, βάσει τοῦ ὁποίου τὸ Κέντρον ἀπέκτησεν ὀργανισμόν με τρεῖς θέσεις τακτικῶν προσωπικῶν. Ἐπίσης, προβλέπετο ἡ ἀπασχόλησις εἰς τὸ Κέντρον μέχρις εἰκόσιν Ἐπιστημονικῶν Συνεργατῶν ἄνευ ἀμοιβῆς. Προφανῶς, ὁ νομοθέτης ἐθεώρει ὅτι ἡ ἀπασχόλησις με τὰς κοινωνιολογικὰς ἐπιστήμας καὶ ἐρεῦνας ἦτο ὑπόθεσις ἐρασιτεχνικῶν.

Ἡ ἐρασιτεχνικὴ αὐτὴ ἀντίληψιν τοῦ ἔργου τῶν κοινωνιολόγων, μέχρι τοῦ 1967, παρ' ὀλίγον νὰ ἀποβῇ μοιραία διὰ τὸ μέλλον τῶν κοινωνιολογικῶν ἐπιστημῶν καὶ ἐρευνῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα, συντρεχούσης τῆς εὐθύνης τοῦ τότε Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ, τὸ ἐπὶ ἐξασίαν (1962-68) Βρεταννοῦ ἐμπειρογνομόνος τῆς UNESCO εἰς τὸ Κέντρον κ. John Peristiany καὶ πολλῶν ἐκ τῶν ἀπασχοληθέντων εἰς αὐτὸ ἐρασιτεχνικῶς μὲν με ἀμοιβὴν δὲ ἐπιστημονικῶν συνεργατῶν αὐτοῦ.

Ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου 1967 μέχρι τοῦ Ἰουλίου 1968, τὸ διορισθέν νέον Διοικητικὸν Συμβούλιον καὶ προσωπικῶς ὁ νῦν Πρόεδρος αὐτοῦ Καθηγητὴς κ. Στυλιανὸς Κορρέας ἀνέλαβον τὸ ἠράκλειον ἔργον νὰ δώσουν εἰς τὸ Κέντρον νομικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν ὑπόστασιν, ὡς καὶ ἔθνικον καὶ κοινωνικὸν προορισμόν. Τὸ ἔργον ἤρξε εἰς πέρας. Τὴν 20ῃν Ἰανουαρίου 1968 ἐδημοσιεύθη ὁ Α.Ν. 264 περὶ ὑπαγωγῆς τοῦ Κέντρου ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Ὑπουργεῖου Προεδρίας Κυβερνήσεως. Τὴν 29ῃν Ἰουλίου 1968 ἐδημοσιεύετο τὸ Β.Δ. 502 περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ ΕΚΚΕ καὶ τὴν 5ῃν Σεπτεμβρίου 1968 ἐδημοσιεύετο ἀκόμη καὶ ἐιδικός νόμος, ὁ Α.Ν. 539, ὅστε νὰ νομοποιοῦται καὶ ἡ καταβολὴ ἀμοιβῆς εἰς τοὺς τυχόν ἔξοντας πρῶταμι προσφερέει ἐπιστημονικῶν ἔργων, ἐκ τῶν παρανομῶς ἀμειβομένων μέχρι τοῦ 1967 ἐπιστημονικῶν καὶ μὴ συνεργατῶν τοῦ Κέντρου.

Διὰ τῆς ὡς ἄνω νομοθεσίας, τὸ Κέντρον Κοινωνικῶν Ἐπιστημῶν ἀνεβαπτίσθη εἰς Ἐθνικὸν Κέντρον Κοινωνικῶν Ἐρευνῶν (ΕΚΚΕ) καὶ ἤρξισεν ἐπανδρῶνόμενον διὰ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τοὺς σκοποὺς του. Ὁτῶ κατὰ τὸ δεύτερον ἡμισυ τοῦ 1968 καὶ κατὰ τὸ 1969 ἐγένετο νομιμοποίησις τοῦ συνόλου σχεδόν τῶν συνεργατῶν τοῦ ΕΚΚΕ καὶ ἐναρξίς νέας περιόδου δραστηριότητος αὐτοῦ.

Ἀπὸ τοῦ 1970, ἤρξισεν ἡ προσπάθεια ἔρευνῶν καὶ δημοσιεύσεων τοῦ ΕΚΚΕ, ἡ ὅποια κατὰ τὸ 1972 εἰσέρχεται εἰς τὸ τρίτον ἔτος αὐτῆς.